

deznădejde și renunțăm să ducem mai departe lupta”. Îl dă ca exemplu pe dreptul Iov, care a fost copleșit de necazuri, ca nimeni altul, prin pierderea întregii agoniseli, prin moartea tuturor copiilor și prin contractarea unei boli crunte, dar nu i-a dat adversarului ocazia de a se bucura. (**Sfântul Vasile cel Mare**, *op. cit.*, p. 437). Dacă ar fi cârtit împotriva lui Dumnezeu, așa cum l-a sfătuit femeia sa (Iov 2, 9), atunci într-adevăr vrăjmașii săi ar fi jubilat de bucurie, iar el și-ar fi pierdut și sufletul.

Vers. 2-3: Doamne, Dumnezeul meu, strigat-am către Tine și m-ai vindecat. Doamne, scos-ai din iad sufletul meu, mântuitu-m-ai de cei ce se coboară în groapă.

Dacă vorbele de mai sus le-am aplica exclusiv la David, atunci psalmul în sine nu ne-ar mai fi de niciun folos sufletesc, și cu atât mai mult nici nu ar mai avea vreun sens de a ne ruga cu el. Altădată am amintit deja că, după tradiția iudaică, din cauza păcatelor sale, regele David a fost încercat cu o boală foarte grea. Din aceste puține cuvinte avem și noi de învățat câte ceva. În primul rând, cum observă Sfântul Vasile cel Mare, este de lăudat că a simțit din prima că este bolnav, atât la trup cât și la suflet, și a alergat de îndată la Marele Medic, Dumnezeu ca să-l vindece căci așa zice altădată: „Vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele!” (Psalmi 6, 2). Ca și din versetele de față, reiese că psalmistul avea în vedere și o boală fizică, însă din alt context înțelegem limpede că s-a rugat de foarte multe ori, mai cu seamă pentru boala grea a păcatului, fiindcă a zis: „Eu am zis «Doamne, miluiește-mă; vindecă sufletul meu, că am greșit Ție!»” (Psalmi 40, 4).

În multe alte texte biblice se mai spune că păcatul, ca neascultare de Dumnezeu, ne îmbolnăvește grav, iar dacă omul nu vrea să fie ajutat ca să se vindece, poate muri. Mai subliniază Sfântul Vasile un mare adevăr, pe care ni-l transmite psalmul când

zice oarecum posesiv: „Doamne, Dumnezeuul meu”, atrăgându-ne atenția că rugăciunea trebuie să fie cu totul personală, deși în biserică și în alte ocazii ne rugăm împreună. Cu toate că El este Dumnezeuul tuturor, numai când mi-L apropii prin iubire și rugă personală devine și al meu. Sfântul face trimitere tot la Biblie când Îl numește „Dumnezeul lui Avraam”, „Dumnezeul lui Iacov”, iar nu Dumnezeuul tuturor. Cu toate că este Dumnezeuul tuturor, nu toți Îl și recunosc de Creator și Stăpân al lor, sfântul Îl numește a fi doar Dumnezeuul celor care L-au mărturisit, I s-au rugat toată viața și nu au întrerupt nici o clipă legătura iubirii față de El, ca față de un adevărat Părinte (**Sfântul Vasile**, *op. cit.*, p. 438). Se mai vede din acest psalm un alt mare adevăr, cu toate că nu-i chiar atât de valabil pentru toți oamenii care se roagă, ci doar pentru sufletele alese și dragi Domnului. Se vede din Biblie că unii abia strigă către Dumnezeu și li se și răspunde, după cum zice: „Am strigat către Tine, și m-ai vindecat!”. Alții, în schimb, strigă zeci de ani și Dumnezeu se face că nu-i aude sau îi tratează cu indiferență, ca și cum nici n-ar exista. Cauza ne-o destăinuie profetul Isaia, care atrage atenția că sunt niște condiții pe care se impune să le împlinescă tot omul, dacă vrea să fie ascultat, și anume să renunțe la răutate, să nu nedreptățească pe nimeni și să practice din plin mila față de aproapele, concretizată prin toate amănuntele vieții și numai atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: „Iată-Mă!” (Isaia 58, 6-9).

Din vorbele psalmistului, mai aflăm marele adevăr că rugăciunile noastre n-ar trebui să se focuseze doar pe solicitarea ajutorului din partea lui Dumnezeu de a depăși necazurile vieții care vin valuri-valuri peste noi și nici să cerem doar să ne țină la adăpost de orice boală, ci să ne rugăm, atâta timp cât suntem pe pământ, ca să fim izbăviți de groapa iadului, de care Hristos-Domnul ne-a amintit că există. Mai reținem, de asemenea, amănuntul că în textul

original pentru cuvântul „m-ai scos” ori, cum zic alte traduceri, „m-ai izbăvit”, zice folosind verbul „dalah”, adică „m-ai tras” sau „m-ai scos”, precum se scoate o găleata cu apa din bunar (puț), ceea ce denotă că lucrarea de salvare, respectiv de mântuire îi aparține exclusiv lui Dumnezeu. În Psalmul 20, 5, am văzut că, în sens metaforic, sfaturile inimii omului sunt de nepătruns și de neatins, aidoma unor ape adânci. Tot Scriptura ne mai spune că sfaturile inimii omului sunt înclinate din tinerețile sale numai spre rău (Facerea 6, 3-4), spre cele care duc inevitabil spre groapa infernului, iar sfaturile lui Dumnezeu lucrează neîncetat spre scoaterea omului din împărăția morții. Reținem, deci, că termenii, frecvent folosiți în Biblie, precum: „groapă, puț (bunar) sau abis sunt simboluri ale Șeolului întâlnit cel mai des în cartea Psaltirii (vezi: Psalmi 7, 15; 9, 16; 16, 10; 28, 1; 35, 7; 40, 3; 49, 10; 55, 24; 88, 5; 94, 13; 103, 4) sau cu alte cuvinte precum: împărăția morții, căreia îi mai sunt asimilate și năvălirile de ape multe (vezi și **G. Ravasi**, *op. cit.*, p. 553). Cuvintele: „M-ai tras” sau „m-ai scos din groapă” pot deveni o realitate pentru toți cei care se pocăiesc și renunță cu totul la păcat, știindu-se bine că de fiecare depinde izbăvirea sau scoaterea din groapa iadului. Acest adevăr ni-l transmite și marele Vasile, care spune că „fiecare faptă pe care o săvârșim, fie ne pogoară în cele de jos, îngreunându-ne din pricina păcatului, fie ne ridică la cele de sus înaripându-ne spre Dumnezeu, după cum glăsuiește și cântarea: „Mântuitu-m-ai, dar, Doamne, pe mine care mai înainte duceam o viață păcătoasă, m-ai despărțit de cei ce se coboară în loc întunecat și friguros”, adică m-ai oprit de alunecarea mea spre cele de jos, ca să „nu dai prilej dușmanilor mei să se bucure de mine” (**Sfântul Vasile cel Mare**, *op. cit.*, p. 439).

Și marele Origen, comentând acest psalm, se referă la înălțarea sufletească a celui care a renunțat la prietenia cu păcatul fiindcă „Nimeni nu-L poate lăuda pe Dumnezeu mai înainte de a-l fi ridicat